

Библиотека
ХУМОР И САТИРА

Књига 126

Милорад
Микан
Миловановић

**ПАКАО
ИЗ БОЦЕ**



Алма

Београд, 2015

ВЕЧИТА РУБРИКА ТРН

Већ шездесет две године, колико постоје „Вечерње новости“, постоји и рубрика ТРН (Тако Рећи Незванично). И то је једина ауторска рубрика која се одржала кроз све године и деценије, све буре и промене, кроз које је прошао лист и она сама.

Није претерано рећи да је ТРН постао друго заглавље „Новости“ и први знак препознавања.

Први уредник ТРН-а, који се тада колоквијално називао ТА-НЕ, (јер се по старом правопису „тако рећи“ писало заједно, како се, уосталом, и данас препоручује), била је млада новинарка Нина Тимотијевић, коју је убрзо заменио Јован Хаџи Костић (ТРН = ЈХК!), па су многи мислили да је он оснивач рубрике. Јован је писао и уређивао култну рубрику готово тридесет година, и најмање толико пута и пред судом бранио право (и дужност) „Новости“ да, макар незванично, критикује оно што се није могло званично дирати.

Осим двоје поменутих, ТРН су кроз све ове године уређивали и Ранко Гузина, Милан Митић, Микан Миловановић, Растко Закић, а то сада чини и актуелни уредник Бојан Љубеновић.

И свако од њих је на свој начин, по мери свог талента и умећа, дао допринос трајању и угледу ове рубрике. Врло запажено место припало је Милораду Микану Миловановићу, у шта се свако може уверити, листајући ову по обиму невелику књигу, строги избор Миканових „трнова“, писаних у периоду од 1993. до 2006. године. Бирајући боју за своју слику (боље рећи графику) времена, Микан се одлучио за сиве и црне тонове.

Сећам се тог почетка, и морам рећи да сам био сумњичав како ће, и да ли ће читаоци прихватити овај „црни талас“ у хумору и сатири, након црног таласа на филму, у књижевности и у реалном животу.

Боја се „примила“ једноставно зато јер је била одраз живота који се полако, од јарких боја лета, мењао у загаситу боју јесени, да би завршио у црниту десетогодишње зиме деведесетих и наставио до данашњих дана.

Показало се да је тај црни хумор био нека вртста одбране и самоодбране, личне и колективне. Као да су читаоци, пре нас „зналаца“, препознали Миканов рукопис, и Микан је постао врло познат и популаран новинар, свуда где су „Новости“ стизале, и где су се читале.

Имам, наравно, и лични разлог да се радујем појави ове књиге, јер је она не само омаж Микану Миловановићу, дар читаоцима, већ и део заједничке биографије свих нас који смо писали и уређивали вечиту рубрику ТРН.

Ранко Гузина

Не паничите
ако не можете да напипате пулс!
Можда вам је само рука одсечена.

Не мувајте се близу ковчега!
Може покојник да вам добаци
бидермајер.

Све вере забрањују самоубиство.
Ниједна не дозвољава
лепши живот преко реда.

Најлакше је бацити се под точкове.
Будите ви храбри
па уђите у препун аутобус.

Да није неких контраиндикација,
најбољи лек против свих болова
била би омча.

Најлепше речи о вама
биће изговорене над вама.

Јефтиније погребне услуге
привукле би више потрошача.

Један се плаши
да ће му бити тесно у ковчегу.
Како ли је тек онима у урни!?

Енглеска реч „викенд“
не може се превести на наш језик.
Сем описно:
„Није се трезнио до понедељка!“

Сваке године од последица пушења
умире три милиона људи.
Остали пушачи су на листи чекања.

Туристичким жаргоном речено,
живот је само 28.000 ноћења.

Новине су објавиле вест
да је један убио супругу
па је исекао на комаде.
Сви се питају зашто је секао,
нико зашто је убио.

Наш човек изгледа више воли пса
него жену.
Кад сте чули да је неко убио пса!?

Министар обећава добру жетву.
А ми мислили да то зависи од Бога.

Тиражи новина опадају,
јер опада тираж читалаца.

Утопљеник је човек који је
реку препливао само донекле.

Осуђени на смрт уочи стрељања каже:
„Зар нисмо то могли
да решимо достојанствено,
преговорима, на миран начин...“

Због неплаћања једном секу струју,
а он ће:
„Непотребно сте целу ствар
исполитизовали!“

Секси телефони пружају
незаборавне доживљаје.
Никад нећете заборавити
тај телефонски рачун.

Ни математика није савршена.
Нема те рачунске радње
којом се могу добити две нуле.

После етничког чишћења
остаје само ђубре.

Пушење заиста шкоди:
један претрчавао улицу
да би на киоску купио цигарете,
и ено га у болници.

Питају пензионера да ли живи да би јео
или једе да би живео, а он ће:
„Не знам, нисам пробао.“

Трују нас и они који дуване
и они који диване.

Кад неко каже да живи од пензије,
или лаже или није жив.

Сумрак је део дана,
али и историје.

Жене признају да плачу,
а мушкарци кажу:
„Упала ми суза у око.“

Да је прав,
онај торањ у Пизи не би био чувен.

Зашто се каже „порнографија“
а не „полнографија“?
И „писоар“ а не „пишоар“?

Од плате се не може живети.
А од пензије ни умрети.

Пензионери су временом постали
имуни на апетит.

Смоква је савршена биљка.
Од дрвета се добија ватра,
од плода храна,
а од листа одећа.

Шта је то иронија судбине?
Кад због хладног радијатора
имате температуру 38,5 степени.

Пуцајући трипут себи у потиљак,
самоубица је покушао да упути истрагу
у погрешном правцу.

Један грађанин је погинуо
од експлозије телевизора.
Баш чудновато:
телевизор је досад само трвао.

Једино су покојници
природно лежерни.

Кад забране ношење оружја,
пуцаћемо само у кругу породице.

Преписујемо пијачну рекламу за трешње:
Без меса сто одсто!

Најлепша мртва природа је
прасе на ражњу.

Ништа није толико страшно
да не би могло бити још страшније.

Нови светски поредак смо прошли пут
трпели пуних петсто година.

Одвајајући жито од кукоља,
приметили смо да нема жита.

Ако је веровати статистици,
наш човек, просечно,
само једном у животу иде у позориште
и у гроб.

Има мало претеривања
у том нашем поздраву „Добар дан!“

Један тврди да лакше дише
од када је купио гробницу.

Једна анкета је показала
да они у гробницама нису много срећнији
од оних који их немају.

Кад се код нас заглави лифт пун људи,
надлежни истог часа расписују конкурс
за мајстора који ће обавити оправку.

Многи људи не умеју да уживају
кад оду у пензију.
Уместо да одахну – издахну!

Можда је то код вас само грип,
али за сваки случај
немојте читати романе у наставцима
и гледати телевизијске серије.

Мртва сезона је најочигледнија
на путевима.

Певањем се, кажу лекари,
најбоље лечи муцање.
Могуће, али зашто пред микрофоном
и пред толиким светом?

Лепо је кад глумац уме и да пева.
Није лепо кад певач глуми да уме да пева.

Толико је топ-листа
најпопуларнијих певача
да мало који не искористи прилику
да буде најбољи.

Топ-листе певача и певаљки
треба правити одвојено
јер певачи наступају обучени.

Неким певачицама деколте је
толико дубок да им се виде колена.

А зашто не измисле аларм
и за врата фрижидера?

Амбициозни самоубица ће сачекати
међународни воз.

Ако је оволико мртвих
од братства и јединства,
колико би их тек било да смо се мрзели?

Балканци се више не СЕКИРАју,
сад се ПУШКАрају.

Били су толико сиромашни
да у кући нису имали ни најнеопходније:
шамлицу, уже, куку...

Беснило је стигло и до центра града.
Постојало је и раније,
али се сад проширило и на животиње.

А шта ако пресађена јетра
почне да одбацује алкохол?

Ако је опело скупље од крштења,
који је онда интерес попова?

Ако сваки други човек има шуљеве,
како тврде лекари,
онда је велико питање шта је нормално:
имати их или их немати.

Ваљда месари знају шта заиста вреди:
бут је скупљи од мозга.

Великани нас најчешће збуњују
ниским растом.

Воће најприродније изгледа
на сликама мртве природе.

Да би избегли непотребне трошкове,
неки пензионери размишљају
да се убију на гробљу.

Да ли звезде могу да утичу на људе?
Како да не: питајте Ђордана Бруна
и Галилео Галилеја.

Да ли је Никола Тесла Србин
који је најдаље догурао,
или је само најдаље побегао?

Деца су све чешће везана
пупчаном врпцом све до – тридесете.

Док је људи,
биће и ђубрета.

Дипломате воле да кажу
да су разговори иза затворених врата
били врло, врло отворени.

Велико је питање
да ли нас телефон зближава
или удаљава.

Зар минут ћутања за човека
који целог живота није затварао уста?

Зашто неко живи дуже, а неко краће?
Зависи колико ко озбиљно схвата живот.

Зашто је кремирање све популарније?
Све је више оних који желе
да нестану без трага.

Зашто мислите да је у Алеји великана
много удобније?

Зашто се неке убице
после злочина убијају?
Схвате да не могу да живе без жртве.

Зашто су изумрли људождери?
Јели су покварену храну.

Зашто старци играју лото
кад се то што њима треба
не може купити?

Зашто људи немају крила?
Зато што Творац није могао
ни да претпостави
да ће градски саобраћај бити овакав.

Зашто нас толико нервирају паметни,
вредни, искрени и поштени људи?
Ваљда зато што немамо ничег заједничког
о чему бисмо могли с њима да разговарамо.

Звери не постају питомије
иза решетака!

И данас има људождера.
Деца поједоше родитеље.

И пијанци се плаше смрти.
За њих је то бескрајни фајронт.

И попови су туристички радници:
нуде рај.

Има једна земља
у којој Велики петак уме да траје
данима, недељама, месецима, годинама...

Има људи који умиру двапут.
Прво у њима умре човек.

Јаја тврде да су старија од кокошке.

Један дечак се жали учитељици:
„Толико смо сиромашни
да тата више нема пара
ни да се напије од муке.“

Један бесмртник је, изгледа,
имао велики пех.
Данас му дају четрдесет дана.

Један податак се вековима крије
од грађана.
Да је смртност стопостотна!

Једно време пензије су толико касниле
да су неким морали
да их разносе анђели.

Кад видите цене,
тешко је да се нећете упитати
зашто се зове бела, а не црна техника.

Кад возач види дупло,
цео пут је засут црним тачкама.

Кад гледа звезде, глупак заспи,
а геније полуди.

У данашње време,
кад гори школа,
радују се и професори.

Кад жена псује,
то није ни лепо ни изводљиво.

Кад је променила диоптрију,
оставила је мужа.

Кад кине,
хипохондар одмах купује цитостатике.
Све што је лакше од оне болести
њему је чист ћар.

Кад пијанац добије грип,
пије чај из очаја.

Кад свештено лице дрема,
нико не зна да ли се одмара
или је горе на консултацијама.

Кад се зна шта је све пропатио,
просто је невероватно
да Исус Христос није био Србин.

Кад су сазнали
да је човек божје ремек-дело,
многи су постали атеисти.

Кад судија задрема,
онда правда спава.

Кад год неко каже
да време брзо пролази,
он не мисли на време већ на себе.

Кад зрело размислите,
у животу су успели само стогодишњаци.

Кад пензионери кажу: „Живот иде даље“,
они то мисле само фигуративно.

Како охрабрити ружне људе?
Реците им да су у ствари лепотани
који нису успели.

Како почиње бела куга?
Прво откажу бели бубрези.

Како препознати
крволочног питбул теријера?
Једноставно: само испружите руке.

Како разговарати
са уображеним болесником?
Никад га не питајте „Како сте?“
већ „Да ли вам је боље?“

Како се на нашем језику каже „реплика“?
Ваљда: наступ!

Како се на нашем језику каже кремирање?
Ваљда: урнисање!

Како се зове неуспешан бајпас?
Ваљда: бај бај пас.

Књига која се најдуже прелистава је
календар.

Ко су каријеристи?
Они који су схватили
да се најдаље може догурати пузећи.

Код нас је ум остао без посла
па зато и он кладе ваља.

Код нас се класична мизика слуша
сузних очију, уз обавезно тихо питање:
„А ко је умро?“

Колико сте импулсивни
најтачније ће показати
ваш телефонски рачун.

Комшијски радио вас је научио
какву музику највише волите.
Тиху.

Костур који је успео у животу
сад је на Медицинском факултету.

Крштење је двапут јефтиније од опела.
То је нормално.
Лакше је банути у живот
него се извући из њега.

Ловор се успавао на ловорикама,
па је завршио у супи.

Лакше ћете поднети испирање мозга
ако претходно оперете снове.

Мало је познато да постоји
и балканска ношња. Нож у зубима,
хеклер у руци, кашикара за појасом.

Мемоари су ретровизор
промашеног живота.

Многи постављају теоретско питање
чија је заправо беба из епрувете.

Немам појма.

Чак не знам ни зашто се то сад зове
епрувета.

Много тога се може научити
од дуговечних.
Најстарија жена на свету има 123 године
и никад није била запослена.

Мора да има неког разлога
зашто се мушкарци истоветно облаче
и за свадбе и за сахране.

На Балкану су одавно измислили
лек против љубоморе.
Секиру!

На капији гробља сударила се двојица:
„Где си навалио, стрпи се мало...“

На улазу у једну кафану пише:
„Музика прима бакшиш и у чековима!“

На шта вас подсећа Србин без главе?
На Карађорђа.

Награда за животно дело
некако највише личи на последње збогом.

Награде за животно дело треба уручивати
истог дана када жири заврши
свој тешки и одговорни посао.

Било би врло незгодно
да толики њихов труд пропадне
због неодговорне смрти лауреата.

Здравље је период између две болести.

Најтачнија дијагноза се ипак добија
обдукцијом.

Најтеже је кад се заувек опраштамо
од великог глумца.
Некако с правом очекујемо
да устане и да се поклони.

Најтеже је онима које је прегазило време.
Они и не знају да су одавно мртви.

Најчешћи „либрето“
новокомпонованих песама је
несрећна љубав:
он оставља њу или она њега.
Нигде нормалне песме о томе
да се двоје воле, узимају
и дуго и несрећно живе,
једући једно другом цигерицу
до краја живота.

Сасвим је нормално да велики људи
имају дугачке прсте.

Није баш све пропало.
Нешто је и потонуло.

Научници су открили
да мајмуни знају да рачунају.
Као и код људи,
то не доказује да знају и да – мисле.

Научници тврде да дуже живе
они који мање једу.
Пензионери су значи на ивици
бесмртности.

Наш дугорочни план
има само неколико речи:
живети од данас до сутра.

Наша опозиција је
као гомила сувог лишћа.
Таман се окупе, а оно им нешто дуне.

Наша учитељица живота
пала је из историје.

Не знамо шта носи дан,
али знамо шта носи ноћ.

Не треба убијати комарце.
Нек бар неко овде буде сит.

Некад је израз „пукла тиква“ значио разлаз.
Сад – разбијену главу.

Некад су зиме биле много,
много хладније.
Већ почетком новембра
многи су били у гипсу.

Неке познате личности воле да кажу
да нису ни у једној партији.
Историја нас је научила
да су најопаснији ти у илегалци.

Нема разлога да и жене не буду попови:
умеју да попују.

Нећете веровати,
али читуљу која се вас највише тиче
нећете прочитати никад.

Није лако ни полицији.
Све је више оних који извршавају
самоубиство са пет-шест метака у леђа.

Нисам за брзу приватизацију.
Немам толико велики стан
да све пренесем.

Новинарима треба исплаћивати
брuto плате.
Не стижу до пензије.

Новинар-репортер
употребљава писаћу машину.
Новинар-коментатор писаћу машинку.

Овде голет
а широм света наше горе лист.

Оволицна држава не одговара
оноликој историји.

Од дугог аплаудирања
можете остати без отисака прстију.

Од инфаркта се најчешће умире
понедељком; уторком умиру они
који су се превише радовали
што су преживели понедељак.

Остаће вечита мистерија
да ли организам одбацује ново срце
или ново срце организам.

Откад је укинута,
смртну казну овде извршава свако.

Откуд вам уопште идеја да је она бомба,
бачена на дискотеку, почетак некаквог
великог обрачуна мафијаша?
Можда је разлог била само
прегласна музика.

Откуд сад мразеви?
Па ваљда и зима има право
на хладне пробе.

Откупом службених станова,
од Дедиња су направили дедовину.

Отупели смо
јер нас нико не зарезује.

Пазите шта радите по вејавици.
Нико вам по том кијамету неће доћи
на сахрану.

Пензионерима ће ускоро бити довољна
само мала нужда.

Писана реч је заиста убојита,
па су чак и срце оловке назвали – мина!

Питате да ли се сида може пренети
и додиром.
Може, али зашто то називате додиром?

Покојници гледају на овај свет
из мрвог угла.

Потпуно је неважно с које висине је пао
авион пун путника.

Прави босански лонац се,
како се видело,
прави од три врсте меса.

Прави оптимиста овако саветује:
„Ако сте умрли,
то још није разлог за панику!“

Прави песимиста не купује календар
док има грип.

Прави хипохондар мери температуру
са два термометра.

Прави шприцераш пије црно вино
само у жалости.

Пре него што позовете Хитну помоћ,
искључите телевизор.
Можда вам тровање, ипак, није од хране.

Пре спавања вежите леву ногу за лустер.
Сигурно ћете, онда, устати на десну.

Престиж је кад неко закупи сеф у банци
мада нема шта у њему да чува.

Причају да нам је језик богат,
а у њему нема речи
за просторију у којој се обедује.
Стране речи су и менза и кухиња
и трпезарија и благоваоница.
Чак и контејнер.

Пролазници саветују једном
да веже развезану пертлу, а он ће:
„Нећу, овако мислим само на пертлу.“

Просјаку који богоради
пролазник осорно каже:
„Како те није срамота да просиш;
тако млад, здрав и снажан
могао би и да крадеш...“

Простачки је казати: „Немам пара.“
Лепше звучи: „Не могу да затворим
финансијску конструкцију.“

Пси само уједају,
а црви једу.

Развој технике стагнира.
После машине за прање веша
и машине за прање судова
очекивали смо и машину за прање деце.

Разговарају два пса па ће један:
„Данас ми није ни до чега,
умро ми је газда.“
„Не претеруј, то је ипак само човек!“

Сад навалили комарци.
Увек се нађе неко да Србима пије крв.

Сад обоје пију пилуле.
Он да му се деси,
она да јој се не деси.

Само вам се чини да се сад више псује
него некад.
То је зато што сад псују и жене и деца.

Само захваљујући том кривим торњу
Американци знају где је та Пиза,
та Италија, та Европа.

Само кремирани сасвим сигурно
одлазе у небо.

Само на први поглед
смрт изгледа страшно.
Али, кад схватите да више нема
устајања, бријања, рада, телевизије...

Само се код нас живи
без средстава за живот.

Само се у цвећарницама
јавно продаје земља.

Само су покојници
природно хладнокрвни.

Само у нашем језику израз „врло важно“
има подругљиво значење.

Самоубица преко реда
сазнаје како је тамо.

Све велике, праве љубави
завршавају се трагично:
браком!

Све више власника паса и мачака
оставља љубимце на улици.
Кад су неки покушавали да их удоме,
добијали су одговоре:
„Хвала, већ имам змију“,
или „Не могу због овог коња“,
или „Овај мој мајмун не воли животиње“.

Све избеглице света имају
исту опасну особину:
памте родни крај.

Свеједно је да ли искачете кроз отворен
или затворен прозор.

Следећи попис становништва
на овим просторима
биће јефтинији него икад.

Смрт је само неуспео покушај
да се састави крај с крајем!

Смрт најлакше подносе атеисти.
Они само пређу из једног пакла у други.

Сомови воде двоструки живот.
Има их и у води и на сувом.

Стандард се може мерити
и по дужини бачених пикаваца.

Станови на вишим спратовима
треба да буду скупљи.
Скачући са првог спрата
само бисте се угрували.

Старост дрвета се најтачније
може одредити ако се оно посече
и онда натенане преброје години.

Старост је кад организам одбацује
оргазам.

Страшно је кад се неко убије
јер је гладан.
Још страшније је
кад после тога родбина направи даћу.

Такво је време да су овце на броју,
али вукови нису сити.

Телевизија је много опаснија
него што мислите.
Прво вам узме паре, па време,
и на крају душу.

Телевизија убија апетит:
после вести некако сте сити свега.

Телевизијски програм не треба бирати
него мењати.

Треснуо „томахавк“ у близини банке,
а један ће:
„Изгледа да више нисам у минусу.“

Тутњи кућа од њих двоје:
„Заћути бар мало, немаш само ти право
на ову фреквенцију!“

Ћар у нашим условима живи
од старе вајде.

У болницама раде и часне сестре.

У далекој прошлости све је било
врло, врло примитивно.

Чак су и владари ишли у бој
на челу својих ратника.

У једној земљи се већ столећима такмиче
ко ће даље да пљуне коштицу од трешње.

Слично је и код нас,
али ми то радимо без коштице.

У књижари хипохондар прелистава
Медицинску енциклопедију:
„Судећи по симптомима,
немам само воду у колелу и рак дојке.“

У неким земљама света
уз новине дају презерватив.
Код нас новине још нису толико потентне.

У самоуслуги пензионери имају статус
специјалног посматрача.

У сваком смртнику чучи самртник.

У ствари, постоје само две заставе:
бела и црна.

Узрок мука многих људи је
у једној јединој речи.
Само да су онда, код матичара,
смогли снаге да кажу „не“...

Хвали се један клинац:
„Мој тата боље од твог тате решава
домаће задатке.“

Црви енергично захтевају
забрану кремирања.

Црна кафа је у ствари
бела кафа која је у жалости.

Чиме обрадовати прадеду
на стоти рођендан?
Висибабом!

Чистоћа је врло, врло опасна.
Највише несрећа се догађа у купатилу.

Човек је у ствари подмукао у души.
Душа оде, а остави тело црвима.

Човек у рову је већ до грла у земљи.

Шта ако осуђеник на смрт,
као последњу жељу, затражи
да буде стрељан уз звуке химне?

Шта је иронија судбине?
Кад неко на поклопац контејнера
стави салвету.

Шта је иронија судбине?
Кад у цепу покојника нађу
повратну карту.

Шта је симболика?
Кад пензионер дочекује Нову годину
уз виршлу и два јајета.

Шта ће људи јести далеке 3333. године?
Вероватно гулаш од вештачког бубрега.

Певачица осваја гласом,
а певаљка стасом

Штити ли ограда око зоо-врта грађане
или звери?

Што раније купите лоз,
дуже ћете се надати.

Шта ће новинарима краћи стаж?
Да спрече природну селекцију.

Тестамент је одјавна шпица живота.

Из наше боце није изашао дух,
већ цео пакао.

МИЛОРАД МИКАН МИЛОВАНОВИЋ

(1934–2013)

Милорад Микан Миловановић рођен је 24. јула 1934. године у Бања Луци. Уочи Другог светског рата прешао је с родитељима у Смедерево где је завршио гимназију. За тај град везани су и његови новинарски почеци у смедеревском „Гласу“. Студирао је Општу књижевност на Филолошком факултету у Београду.

Од 1957. године стално је запослен у „Вечерњим новостима“ у којима је, с мањим прекидима, провео цео свој радни век.

Током своје каријере, дуге четири деценије, бавио се скоро свим врстама новинарског израза. Писао је репортаже, коментаре, уређивао специјализоване листове у оквиру „Новости“, а у два наврата био је и уредник културне рубрике тог листа.

Тринаест година уређивао је и писао најчитанију и најдуговечнију рубрику „Вечерњих новости“, популарни ТРН у којој је из дана у дан коментаришао збивања код нас и у свету, али је и свакодневно био подложен оцењивању, хваљењу и оспоравању, од стране милионског аудиторијума. ТРН-ове је об-

„Пакао из боце“

јављивао и у специјализованим листовима, како у земљи тако и у иностранству.

Добитник је свих главних награда у „Вечерњим новостима“ и награде Удружења новинара Србије.

Умро је у Београду 18. априла 2013. године.

Милорад Микан Миловановић
ПАКАО ИЗ БОЦЕ

1. издање

<i>Приредио</i>	Александар Баљак
<i>Предговор</i>	Ранко Гузина
<i>Главни уредник</i>	Ђорђе Оташевић
<i>Корице</i>	Милан Бештић
<i>Прелом</i>	Милан Бештић
<i>Издавач</i>	„Алма”, Београд
<i>Штампа</i>	„Скрипта интернационал”, Београд
<i>Тираж</i>	100
<i>ISBN</i>	978-86-7974-393-0

Београд, 2015

almabg@orion.rs
www.alma.co.rs
www.alma.rs

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41–84

Миловановић, Милорад Микан

Пакао из боце / Милорад Микан Миловановић. – 1. изд. – Београд, Алма, 2015 (Београд : Скрипта интернационал). – 92 стр. ; 20 см. – (Библиотека Хумор и сатира / [Алма] ; књ. 126)

Тираж: 100

ISBN 978-86-7974-393-0

COBISS.SR-ID 215589388